

Únor

Divadelní zpravodaj

112. sezóna 2021/2022

ONA NENÍ VADNÁ! V REŽII ZDEŇKA DUŠKA

PETR ŠTĚPÁNEK V NOCI NA KARLŠTEJNĚ

INSCENACÍ LET 2020-21 JE AUDIENCE U KRÁLOVNY

R. ŽÁK, P. BOROVEC, R. CHVALOVÁ A J. PEICHAL: ZAHRADNÍ SLAVNOST, FOTO J. FAUKNER

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

↔ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY → ★ UVÁDÍ AGENTURA KOMETA 📖 SCÉNIKÉ ČTENÍ Z CYKLU INPROJEKTY ✨ GRAND FESTIVAL SMÍCHU

Únor

NEJAKTUÁLNĚJŠÍ INFORMACE
O PROGRAMU A PODMÍNKÁCH
VSTUPU DO DIVADLA NA
WWW.VCD.CZ

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ	1. 18:00	NOC NA KARLŠTEJNĚ	KONEC 20:05	Z 2021 2022
STŘEDA	2. 19:00	R. Hooker – T. Kelly / M.A.S.H.	EPILOG ✨	
		Divadelní adaptace slavného amerického seriálového fenoménu, odehrávajícího se na válečném poli během vojenského konfliktu v Koreji. Hrají Z. Kalina, T. Novotný, H. Hornáčková nebo E. Leimbergerová a další. Režie P. Svojtka. Vršovické divadlo MANA, Praha		
ČTVRTEK	3. 19:00	ŽÍTKOVSKÉ BOHYNĚ	KONEC 21:35	C 2022
PÁTEK	4. 19:00	ZAHRADNÍ SLAVNOST	KONEC 21:10	H 2022
NEDĚLE	6. 15:00	J. Werich / KRÁLOVNA KOLOBĚŽKA PRVNÍ		Pn 2021 2022
		Známý příběh rybářovy chytré dcery Zdeničky, která se po mnoha peripetech stane královnou, plný chytlavých písniček a spousty zábavy. Režie J. Toupalík. Moravské divadlo Olomouc		

PONDĚLÍ	7.	10:00	KRÁLOVNA KOLOBĚŽKA PRVNÍ		ŠK
			Moravské divadlo Olomouc		
		17:00	KRÁLOVNA KOLOBĚŽKA PRVNÍ		Pp 2021 2022
ÚTERÝ	8.	10:00	TŘI VETERÁNI	KONEC 12:05	ŠK
		19:00	I. Dousková / HRDÝ BUDŽES		
			Husákovská normalizace pohledem osmileté školačky v podání B. Hrzánové. Dále hrají J. Vlčková a L. Jeník. Režie J. Schmiedt. Divadlo A. Dvořáka Příbram		
STŘEDA	9.	18:00	ŽITKOVSKÉ BOHYNĚ	KONEC 20:35	X 2022
PÁTEK	11.	18:00	NÁHRADA ZA 30. 12. Z POSTELE DO POSTELE	KONEC 20:30	
			Komedie roku a Komedie diváků GRAND Festivalu smíchu 2019!		
SOBOTA	12.	18:00	JAKO BŘITVA	KONEC 20:30	T 2022
NEDĚLE	13.	10:45	WINTERSHOW 2022		
			Závěrečné vystoupení taneční školy SelectDance . Určeno všem milovníkům umění Pardubického kraje.		
		15:15	WINTERSHOW 2022		
ÚTERÝ	15.	19:00	ZAHRADNÍ SLAVNOST	KONEC 21:10	F 2022
STŘEDA	16.	17:00	MIKVE	KONEC 19:50	L 2021 2022
ČTVRTEK	17.	19:00	ZA 22. 5. 7. 12. A 8. 12. A. de Saint-Exupéry – Š. Caban – D. Abrahámová MALÝ PRINC		Q 2020
			Hudební projekt na motivy jednoho z nejznámějších příběhů moderní světové literatury. V titulní a jediné roli originálního zpracování se představí J. Cina, jenž byl za roli nominován na Cenu Thálie 2018/19. Režie Š. Caban. Studio DVA divadlo, Praha		
PÁTEK	18.	18:00	NORMÁLNÍ DEBIL 2	KONEC 19:55	
SOBOTA	19.	19:00	ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE	KONEC 21:40	DERNIÉRA str. 12–14
PONDĚLÍ	21.	10:00	K. J. Erben / KYTICE	KONEC 11:30 	ŠK
			Národní poklad z jiné perspektivy. Dramatizace české literární klasiky aneb Kytice očima dětí a studentů. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK		
ÚTERÝ	22.	19:00	VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ	KONEC 21:20	M 2021 2022
STŘEDA	23.	19:00	MIKVE	KONEC 21:50 str. 12–14	DERNIÉRA V 2021 2022
ČTVRTEK	24.	19:00	TŘI VETERÁNI	KONEC 21:05	K 2021 2022
PÁTEK	25.	10:00	ONA NENÍ VADNÁ!		VG 2020 2021
		19:00	NOC NA KARLŠTEJNĚ	KONEC 21:05	E 2022
SOBOTA	26.	19:00	ONA NENÍ VADNÁ!	I. PREMIÉRA	P1 2020 2021
NEDĚLE	27.	19:00	ONA NENÍ VADNÁ!	II. PREMIÉRA	P2 2020 2021

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

STŘEDA	2.	18:00	PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM	KONEC 20:30	N2 2021 2022
SOBOTA	5.	19:00	ZA 23. 3., 1. 4. A 1. 11. A 29. 11. BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 21:45	
ÚTERÝ	8.	19:00	NÁHRADA ZA 7. 12. VENKOV	KONEC 20:45	M1 2021 2022
ČTVRTEK	10.	18:00	PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM	KONEC 20:30	N4 2021 2022
PÁTEK	11.	19:00	ZA 2. 11. A 2. 12. POCHYBY	KONEC 20:55	A1 2020
SOBOTA	12.	19:00	NÁHRADA ZA 30. 11. NORMÁLNÍ DEBIL 2	KONEC 20:55	
NEDĚLE	20.	15:00	K. Plešková / O ZTRACENÉM VEČERNÍČKOVÍ		
Pohádka o dětské odvaze plná humoru, zázraků i přátelství. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK					
ÚTERÝ	22.	19:00	ZA 25. 11. A 9. 12. VENKOV	KONEC 20:45	B2 2020
PÁTEK	25.	19:00	NÁHRADA ZA 28. 10. VENKOV	KONEC 20:45	B1 2020

VČD NA ZÁJEZDECH

STŘEDA	2.	19:00	SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ	KOLÍN	CH
ČTVRTEK	10.	19:00	SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ	CHRUDIM	
ČTVRTEK	17.	19:00	SHERLOCK V NESNÁZÍCH	MLADÁ BOLESLAV	

PŘIPRAVUJEME NA BŘEZEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

PÁTEK	11.	19:00	T. Dianiška / ŠPINARKA	EPILOG 	Dokumentární fikce o předčasně zesnulé zpěvačce jako oslava drzého big beatu, a především Věry, která svou tvorbou vzdorovala všem myslitelným stereotypům. Intimní portrét i epický příběh o nezávislosti, intrikách, odvaze a nezapomenutelné přítomnosti opravdové lásky. V titulní roli M. Matulová. Režie T. Dianiška. Divadlo Petra Bezruče, Ostrava
PONDĚLÍ	14.	19:00	4TET, VERZE V.		
Koncert vokálního seskupení v čele s J. Kornem, které již téměř 16 let udivuje diváky svými neuvěřitelnými pěveckými, ale i hereckými výkony a nápady. Gentlemani v cylindrech opět připravili originální podívanou!					ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

A. Ayckbourn / ONA NENÍ VADNÁ!

 str. 6–9 **PREMIÉRA**

Crazy komedie s prvky sci-fi z prostředí televizního natáčení. Ve studiu, které vyrábí nekonečné seriály, zaměstnávají v zájmu nízkorozpočtové produkce místo herců aktoidy, herecké roboty. Jedna robotka ale začne projevovat smysl pro humor, který vůbec nesouvisí s naprogramovanou rolí a působí snad dokonce spontánně. A pak se dějí věci... V hlavních rolích K. Šafránková, J. Láska a A. Postler. Režie Z. Dušek.

K. Tučková – J. Janků – K. Dušková ŽÍTKOVSKÉ BOHYŇE

Dramatizace úspěšného románu o ženách, které byly obdařeny darem nadpřirozených schopností. V hlavních rolích P. Janečková a J. Janoušková. Režie K. Dušková.

M. Haddon – S. Stephens PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

Záhadnou smrt sousedčina psa se rozhodne vyřešit patnáctiletý autista Christopher. Hrají J. Láska, P. Janečková, E. Lásková, L. Špiner a P. Borovec. Režie K. Jandáček.

V. Havel / ZAHRADNÍ SLAVNOST

Absurdní komedie o nezadržitelném vzestupu nenápadného kariéristy. V hlavní roli P. Borovec. Režie B. Rychlík.

A. Ayckbourn / Z POSTELE DO POSTELE

Komedie roku a diváků GRAND Festivalu smíchu 2019. Čtyři páry ve třech bytech, potažmo ložnicích. Hrají L. Mecerodová, P. Janečková, M. Sikorová, V. Malá, M. Mejzlík, T. Lněnička, J. Musil a P. Borovec. Režie Z. Dušek.

K. Svoboda – str. 10, 18–19

Z. Podskalský – J. Štáidl – E. Krečmar NOC NA KARLŠTEJNĚ

Legendární muzikál o tom, že ani zákaz krále není silnější než láska ženy... V hlavních rolích P. Štěpánek j. h. a M. Sikorová. Režie P. Novotný.

L. Lagronová / JAKO BŘITVA

Obraz B. Němcové na pozadí všudypřítomné průměrnosti, která není žádně době cizí. V hlavní roli M. Sikorová. Režie R. Lipus.

K. Ludwig / SHERLOCK V NESNÁZÍCH

Brilantní situační komedie s detektivní zápletkou v prostředí tajemné usedlosti. V hlavních rolích J. Musil a J. Janoušková. Režie J. Ryšánek Schmiédtová.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL 2

Osmdesátky aneb Kalendárium. Volné pokračování stejnojmenné retrokomedie z mládí průsviháře Norberta Intribuse. Hrají J. Láska, V. Malá, P. Borovec a L. Špiner. Režie R. Bellan.

T. Stoppard – M. Norman – str. 12–14 L. Hall / ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE

Výpravná romantická komedie o jednom z nejslavnějších dramatiků všech dob. V hlavních rolích J. Ondrušková j. h. a J. Láska. Režie P. Novotný.

J. Havelka / SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ

Komedie ze života vlastníků bytových jednotek. Hrají V. Malá, J. Kalužný, M. Mejzlík, T. Lněnička, R. Chvalová, J. Pejchal, J. Musil, R. Žák a další. Režie P. Štindl.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Interaktivní kriminální komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špiner a M. Němec j. h. Režie P. Novotný.

H. Galron / MIKVE

 str. 12–14

Příběhy osmi žen a odhalování jejich tajemství, která vedou k neodvratnému konci. V hlavních rolích J. Janoušková a P. Janečková, za roli Širy v širší nominaci na Cenu Thálie 2018/19. Režie K. Dušková.

M. Crimp / VENKOV

Napínavý příběh milostného trojúhelníku s nádechem morfia. Lékař Richard se svou ženou opustil velkoměsto. Richard jezdí za svými nemocnými a jedné noci přiveze dívku v bezvědomí. A je po idyle... Hrají P. Janečková, M. Mejzlík a V. Malá. Režie J. Klímsa.

J. Werich / TŘI VETERÁNI

 str. 10

Pohádka pro celou rodinu nejen podle kultovního českého filmu. V hlavních rolích T. Lněnička, M. Mejzlík a A. Postler. Režie P. Novotný.

J. P. Shanley / POCHYBY

Napínavá komorní hra o slabších skálopevné víry ve správnost vlastních dobrých úmyslů. Hrají J. Janoušková, J. Pejchal, E. Lásková a R. Chvalová. Režie P. Krejčí.

H. Lewis – J. Sayer – str. 10

H. Shields / VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ

Cena diváků a studentské poroty GRAND Festivalu smíchu 2020. Parodická crazy komedie o jedné netradiční loupeži. Hrají L. Špiner, K. Hulcová j. h., P. Dohnal, Z. Kalina j. h. a další. Režie R. Bellan.

Se Zdeňkem Duškem o jeho práci

Z. DUŠEK PŘI PRÁCI V HLEDISTI VČD. FOTO J. FAUKNER

Režisér ZDENĚK DUŠEK přivedl na svět kolem šedesáti inscenací v divadlech po celé republice. S naším divadlem pohostinsky spolupracuje od roku 2001. Je podepsán pod inscenacemi *Spor*, *Hrobka s vyhlídkou*, *Úžasná svatba*, *Racek*, *Černá komedie*, *Richard III.*, *Lháři*, *Z postele do postele* a *Spříznění volbou*. Letos pro nás chystá komedii *ONA NENÍ VADNÁ!* z pera jednoho z nejúspěšnějších žijících dramatiků na světě, Alana Ayckbourn. Je to komedie crazy a taky trochu sci-fi. Její děj se odehrává v televizním studiu, kde se vyrábějí nekonečné seriály pochybné kvality. Jejich postavy nehrají herci, ale naprogramovaní roboti. A jednou se ukáže, že umělá inteligence dovede překvapit; zda mile, či nemile je nejisté, ve výsledku pak sporné. A to je skvělá půda pro zábavnou komedii.

Hru *Ona není vadná!* sis vybral rád, ale říkal jsi, že kdysi po prvním přečtení tě na ní něco rozčilovalo. Co to bylo?
Já bych se nejdřív vrátil k tomu výběru. Hledali jsme spolu hodně dlouho a nějakou dobu jsme se nemohli shodnout, co to bude. Oběma se nám sice líbila jedna Shakespearova komedie, ale ta se vám nehodila do letošní dramaturgické skladby. Už to vypadalo, že nám komedie došly, a ten Ayckbourn nás pak zachránil, protože ty

jsi ho navrhl a já jsem ji znal. Měl jsem ji v archivu nějakou dobu „na čekačce“, což dělám u her, které mě něčím vzrušují, ale nevím hned, jak do nich, tak je nechávám pár měsíců nebo let uzrát.

Před pěti lety jsi tady režíroval komedii *Z postele do postele*, kterou napsal také Alan Ayckbourn. Čím se tyto dvě hry od sebe výrazně liší a v čem se naopak pozná rukopis jednoho autora?

Odlišné jsou velmi. Už formálně: *Z postele do postele* je takzvaná „group comedy“, má osm postav a všechny mají vyvážené party, každá má svůj oblouk a řadu komediálních situací. Zatímco *Ona není vadná!* je druh „vehicle play“, to znamená že za mašinkou jsou zavěšené vagónky, které tu mašinku podporují, aby dobře vyšly její situace, a ona je na oplátku táhne za sebou. V naší komedii mašinkou sice není jediná hlavní postava – je tam milostná linie, kde jsou hlavní postavy dvě, a pracovní linie se čtyřmi podstatnými postavami – celkový počet postav v textu je ale dvacet. Pro herce jsou tam tedy velké, střední a maličké role. Samozřejmě záleží na všech, ale dramatický oblouk nebo vývoj se týká jen těch velkých, které střední a malé role podporují. Naopak společná je oběma komediím skutečnost, že Alan Ayckbourn vždycky zabrousí i k vážnějším tématům. Ve hře *Z postele do postele* jsou to

partnerské vztahy, v komedii Ona není vadná! se řeší sociální integrace inteligentních bytostí, které jsme sami stvořili, dále boj o udržení pracovní pozice, úpadek televizní kultury, a samozřejmě obě hry spojuje komediální zručnost autora, který je brilantní jak ve vytváření slovního humoru, tak humoru situačního.

Děj naší komedie se odehrává v blízké budoucnosti, ale Alan Ayckbourn se v rozhovorech zmiňuje o tom, že se onou budoucností vyjadřuje k současnosti. Jak?

Poukazuje na to, že ve velkých korporátních společnostech typu televize se vztahy nezmění. Boj o sebeprosazení nebo zneužívání vyššího postavení spolu se snahou tlačit produkci k průměrnosti, protože kreativita je zneklidňující, jelikož je nevyzpytatelná, jsou s nejvyšší pravděpodobností věčné. Další současná téma je problematika umělé inteligence. Pokud vyrobíte věc, která si uvědomuje samu sebe, vnímá své okolí, je schopná prožívat emoce, musíte se k ní podle toho chovat. Nazval bych to problémem Saint-Exupéryho ohočené lišky.

S tvorbou televizních seriálů máš bohaté zkušenosti. Představ se v této své druhé profesi.

V roce 2007 jsem se čistě náhodně dostal k projektu vznikajícímu na Nově, který se jmenoval Comeback. Do té doby jsem byl divadelní režisér a celkem jsem se vyznal v situačních komediích, takže žánr sitcomu mi byl blízký a mohl jsem do projektu přinést své zkušenosti z práce s herci a se stavbou gagu. Udělali jsme 50 dílů a měli jsme pocit, že už o televizi něco víme, takže jsme pak v této práci pokračovali. V České televizi jsme natočili minisérie Kosmo, Láska v čase korony a komediální seriál Poldové a nemluvně.

V jaké pracovní pozici v televizi působíš?

V Comebacku jsem dělal dramaturga a hereckého kouče. A pak jsem pokračoval jako dramaturg nebo vedoucí projektu.

Carla Pepperbloomová v jedné scéně naší komedie popisuje, co všechno předchází realizaci scénáře v její společnosti. Jak to probíhá v podmínkách televizních produkcí, pro které pracuješ?

Úplně stejně. Od autorů chodí náměty. Ty se shromažďují, pak se rozdělí mezi tvůrčí skupiny a ty je postupně pročítají. Přibližně 90 % námětů je nepoužitelných. K těm zbývajícím se napíše, co je dobré a jaké tam jsou chyby. U scénářů, v nichž klady převažují, se pozvou jejich autoři na schůzku s dramaturgy či vedoucími projektu. Ti autora vyzvou, aby látku rozvinul do dialogů a provedl změny, které by mohly být ku prospěchu. Pak se čeká, co z toho vyleze. V devadesáti procentech ten výsledek bývá horší než v předchozí fázi. S těmi opravdu dobrými scénáři se začne pracovat a někdy se natočí pilotní díl. U autorů, kteří nejsou z branže, to bývá mizivá výjimka. Ale i u etablovaných autorů je toho odpadu vysoké procento. Ovšem je

Z. DUŠEK V DEKORACI SVÉ POSLEDNÍ INSCENACE VE VČO SPRÍZNĚNÍ VOUBOU, FOTO J. FAULKNER

třeba si uvědomit, že televize nehodnotí náměty objektivně, ale především z hlediska toho, co potřebuje, co má značnou pravděpodobnost sledovanosti. Neznamená to tudíž, že projekt odmítnutý televizí je v každém ohledu špatný.

Jak probíhá tvorba scénáře, na němž se podílí víc autorů?

To byl takový náš sen, když jsme dělali Comeback, že budeme sedět se spoluautory v místnosti, kde by to mělo vznikat (writers room), a na stěnu se bude promítat ve wordu to, co se napíše, a že to bude kontinuálně vznikat ve vzájemně dobré náladě. Ale takhle daleko nejsem, autoři u nás jsou spíš introverti zvyklí to „vysedět“ doma v klidu. Párkrát se nám stalo, že se na té stěně vyloupila nějaká perla, ale většinou to bylo spíš úmorné a vždycky si to musel vzít někdo domů a nahodit to do nějakého tvaru. Pak se to upravovalo a upravovalo... V Americe mají v tvůrčích týmech autory s různými specializacemi. Někdo je specialista na ženské postavy, někdo třeba na mluvu mladých a podobně. Jsou to extroverti, hladoví po práci, snaží se prosadit. Srší nápady, takže je z čeho vybírat. U nás je tenhle způsob kooperace dost vzácný, ale funguje v některých telenovelách. Třeba Ulice je spletená z několika linií a každou píše jiný autor. Ovšem také sám, někde v klidu. →

Co ti televizní práce přináší?

Samozřejmě peníze. Ale taky příjemný odskok do jiného, diametrálně odlišného druhu tvorby. A když už jí je hodně, tak je zas divadlo vítané občerstvení, u kterého je čas věci promyšlet, pracovat mnohem pomaleji a dosahovat hlouběji.

V žánrově pestrém rejstříku tvých divadelních režii jsou dvě hry, které jsi režíroval opakovaně. Tramvaj do stanice Touha poprvé v Městském divadle v Brně roku 1996 a podruhé o tři roky později ve Zlíně. A Bez roucha roku 1995 v Městském divadle v Brně a po jedenácti letech znovu v Olomouci. Co tě k těm dvěma návratům vedlo?

Obvykle se nevracím. Práce v divadle mě musí bavit a baví mě, když můžu text objevovat a vykládat si ho. Výklad textu je přímo ovlivněn obdobím mého života, takže samozřejmě texty, kterými jsem se zabýval na počátku své divadelní dráhy, bych dnes vykládal jinak. K těm zmíněným dvěma hrám jsem se vrátil, protože jsem u obou měl pocit, že jsem nenaplnil potenciál, který nabízely. Inscenace nedopadly divácky špatně, ale cítil jsem, že v těch textech je ještě něco víc. Tak jsem to chtěl při tom druhém inscenování dotáhnout k maximálnímu možnému účinku,

udělat si „reparát“. U Tramvaje se to, myslím, povedlo, k té už se vracet nemusím. Hra Bez roucha má jeden velký problém: podle mě se ta komedie nedá nazkoušet v našich běžných provozních podmínkách. Je logisticky strašně náročná a herci nemohou důkladně zpracovat postavy, situace a dialogy za obvyklých osm týdnů zkoušení. Takže Bez roucha bych si ještě někdy rád zkusil potřetí, ale muselo by to být za mimořádných podmínek, v nějakém nezávislém divadle, kde by se přípravě inscenace dalo věnovat třeba půl roku. Slyšel jsem, že ta nádherná inscenace Jiřího Menzela z roku 1986 takhle dlouho skutečně vznikala.

Dáš při výběru nové hry spíš na intuici, nebo máš svůj algoritmus?

Hra mě musí něčím zaujmout, rozčítit. Nenechat mě klidným. I když mě něčím naštve, tak se pak při rozebírání třeba dostanu k nějakému klíči. Takže ten prvotní impuls je spíš intuice. A když klíč nepřichází hned, nechám ji v archivu nějakou dobu „na čekačce“ a po čase se k ní vracím. Zvlášť když mě na ni nějaký zkušený dramaturg opět upozorní.

Zažil jsi někdy situaci, kdy jsi až v průběhu práce zjistil, že vybraná hra „dře“, a už nebylo návratu?

Zažil jsem to na JAMU, kde jsem režíroval Mrožkovu absurdní komedii Karel. Špatně jsem do ní vstoupil, od začátku zkoušení jsem upřednostnil komediálnost a absurditu dialogů. Jenže texty dobrých absurdních dramát mají v sobě obsažený moment, kdy se z normálního textu zvrátí do opravdu absurdní roviny. Absurdní situace tlačí na postavy a začíná opravdová komedie. A v tomhle momentě jsme najednou už neměli kam jít, protože ve chvíli, kdy se postavy měly začít chovat neadekvátně, nebylo jak, protože se chovaly neadekvátně od začátku hry. To bylo moje první setkání s absurdní dramatikou, znamenalo pro mě velké poznání a naštěstí se mi přihodilo už za studií.

U kterých inscenací naopak průběh zkoušení a jeho výsledek předčil tvé očekávání?

To se stává většinou v okamžiku, kdy se herci stanou postavami. Když se jimi stanou dostatečně brzo, ještě před generálkami, tak se potom na jevišti ta souhra všech herců rozvíjí způsobem, který se u stolu nedá vymyslet. A je to velká radost, když vidím na scéně něco, co jsem já sám jenom inspiroval a herci to pochopili, uskutečnili a došli ještě dál, než jsem si dokázal představit.

Takové radosti z práce ti přeju co nejvíce. JaP

↓ KOSTÝMNÍ A SCÉNOGRAFICKÉ NÁVRHY DO KOMEDIE ONA NENÍ VADNÁ! VÝTVARNÍKŮ S. ZIMULY HANÁKOVÉ A K. ČAPKA, FOTO R. SMETANA

Pohled na zahajovací zkoušku

Ona není vadná!

PRVNÍ ČTENOU ZKOUŠKU SPOLU S REŽISÉREM ZDĚNKEM DUŠKEM ZAHÁJIL ŘEDITEL DIVADLA PETR DOHNAL.

JEDNU Z HLAVNÍCH ROLÍ – ROBOTKU JACIE – ZTVÁRNÍ NEJMLADŠÍ ČLENKA SOUBORU KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ.

ZAHAJOVACÍ ZKOUŠKY SE ZÚČASTNIL I RENOMOVANÝ HUDEBNÍ SKLADATEL DANIEL FIKELJ.

SVOU DALŠÍ VELKOU PŘÍLEŽITOST V NOVINCE V NAŠEM REPERTOÁRU BUDE MÍT JOSEF LÁŠKA.

A CO BY TO BYLO ZA KOMEDII BEZ KOMIKŮ ALEXANDRA POSTLERA A PETRY JANEČKOVÉ...

ZAPLNĚNÁ PODKROVNÍ DIVADELNÍ ZKUŠEBNA PŘI „ZAHAJOVAČCE“. FOTO JIŘÍ SEJKORA

AUDIENCE U KRÁLOVNY je Inscenací let 2020 a 2021

Po silvestrovském představení *Sherlocka* v nesnázích jsme vyhlásili výsledky tradiční divácké ankety o nejoblíbenější inscenace roku. Vzhledem k loňskému uzavření divadel tentokrát anketa zahrnovala inscenace uváděné během obou covidových let 2020 a 2021.

Diváčky nejúspěšnějším titulem Východočeského divadla roků 2020 a 2021 se stala **AUDIENCE U KRÁLOVNY** z pera britského scenáristy a dramatika Petera Morgana, kterou režíroval **Petr Novotný**. Do hlavní role královny Alžběty II. režisér obsadil Petru Janečkovou, která se za její citlivé ztvárnění dostala do širší nominace na Cenu Thálie 2020. Kvality inscenace podtrhuje i **Cena novinářů**, kteří měli v daném období rovněž možnost hlasovat a mezi jejichž tipy se nejčastěji objevoval právě příběh královny Alžběty II. a jejich dvanácti premiérů.

Pomyslnou druhou příčku divácké oblíbenosti obsadila parodická crazy komedie **VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ**, kterou napsali Henry Lewis, Jonathan Sayer a Henry Shields. Akční komedii plnou černého humoru, nadsázky a skvělé muziky upravil a režíroval Robert Bellan. V hlavních rolích hrají Ladislav Špiner, Petr Dohnal, hostující Kristýna Hulcová a Zbigniew Kalina. Připomeňme, že Velká bankovní loupež v roce 2019 diváckou anketu vyhrála a v roce 2020 sklídila úspěch také na 20. ročníku GRAND Festivalu smíchu, kde získala titul Komedie diváků i Cenu studentské poroty.

Třetí místo patří hudební komedii **NOC NA KARLŠTEJNĚ** – jedné z našich nejnovějších inscenací, která měla premiéru v červnu na Kunětické hoře (nyní se samozřejmě uvádí v Městském divadle). Divadelní evergreen o tom, že láska je silnější než příkaz krále, také režíroval Petr Novotný, jenž hlavní role svěřil hostujícímu Petru Štěpánkovi a Martině Sikorové.

Naši nejnavštěvovanější inscenací let 2020–21 jsou **TRÍ VETERÁNI** opět v režii Petra Novotného. Známy pohádkový příběh na Kunětické hoře, kde se uskutečnila premiéra, a následně v Městském divadle a na zájezdech během dvou let zhlédlo 13 912 diváků.

Závěrem statistika roční návštěvnosti – přestože si dle Národního informačního a poradenského střediska pro kulturu, které je příspěvkovou organizací Ministerstva kultury ČR, Východočeské divadlo i v roce 2020 udrželo **status nejnavštěvovanějšího nekomerčního jednosouborového divadla**, návštěvnost, stejně jako i v případě ostatních divadel, bohužel klesá. V roce 2019 naší nabídky využilo 162 844 diváků, v roce 2020 už jen 64 110 a v roce 2021 pouze 60 040 (v počtech jsou zahrnuty vlastní i dovozové tituly, představení na zájezdech a pronájemové akce v divadle). Celkový počet našich představení spolu s dovozovými akcemi a zájezdy činil 229 v roce 2020 a 235 v roce 2021, pro porovnání v předcovidovém roce 2019 to bylo 561.

RaS

← P. JANEČKOVÁ A K. ŠAFRÁNKOVÁ COBY
KRÁLOVNA ALŽBĚTA II. A MLADÁ ALŽBĚTA
VE VÍTĚZNÉ AUDIENCI U KRÁLOVNY,
FOTO J. VOSTÁŘEK

ŠTĚDROVEČERNÍ PŮLNOC OPĚT SPOLEČNĚ!

Po loňském zákazu kulturních akcí jsme si tentokrát už nenechali ujít možnost sejít se s našimi diváky a příznivci i o štědrovečerní půlnoci, kdy se v Městském divadle opět uskutečnilo oblíbené ŠTĚDRO-NOČNÍ ZPÍVÁNÍ.

Neformální setkání plné písní, vánočních koled a vyprávění se tradičně neslo ve velmi příjemném duchu a v mimořádné sváteční atmosféře, kterou ještě podtrhly finanční dary pardubického Lions Clubu a Nadace Lenky a Romana Šmidberských na speciální neurorehabilitační léčbu malé Eričky Beranové. Štěrďí však byli také přítomní diváci, kteří mezi sebou během večera vybrali 16 487 korun, jež byly rovněž věnovány nemocné Eričce. Celková suma se tak vyšplhala na 86 487 korun! Všem velmi děkujeme!

RaS

L. ŠPÍNER MEZI DIVÁKY V HLEDISTI PŘI DOBROČINNÉ SBÍRCE NA REHABILITACI MALÉ ERIČKY.

SVÝM ZPĚVEM PŘÍTOMNÉ POTĚŠILY M. ŠIKOROVÁ S P. JANEČKOVOU A D. NOVOTNOU.

KOLEDA V PODÁNÍ B. KOSA, Z. RUMPÍKA, M. RŮŽI (HOSTUJÍCÍHO V NOCI NA KARLSŤEJNĚ) A J. A. E. LÁSKOVÝCH.

ŘEDITEL DIVADLA P. DOHNAL PŘI PŘEDÁVÁNÍ ŠEKŮ LIONS CLUBU A NADACE L+R MAMINCE NEMOCNÉ E. BERANOVÉ. FOTO J. SEJKORA

Poslední potlesk pro ZAMILOVANÉHO SHAKESPEARA a MIKVE

J. LÁSKA S J. ONDRUŠKOVOU V ZAMILOVANÉM SHAKESPEAROVI, FOTO J. VOSTÁREK

Derniéru od premiéry dělí někdy sezóna, jindy dvě až tři. Když se inscenace dostane přes padesát repríz, je v oblastním divadle považována za velmi úspěšnou. Čísla nad stovku jsou poměrně neobvyklá, ale někdy se povede i takový zázrak. Některé tituly opouštějí repertoár nenápadně, jiné s větší pompou, často se smutkem, bolestí. Ale diváci i herci vědí, že k tomu stejně dojde a nic s tím nenačínají. V únoru se naposledy budou hrát hned dvě inscenace, které jsou sice velmi odlišné, ale co do úspěšnosti u diváků a oblíbenosti u herců asi hodně podobné.

Déle na repertoáru byl ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE, premiéru měl 13. října 2018, derniéra se uskuteční 19. února. Předlohou k divadelní hře byl Oscary ověřený film natočený podle výtečného scénáře Toma Stopparda a Marca Normana. Děj je z většiny částí smyšlen, přesto je založen na osudech reálných dramatiků, herců i divadelních producentů, a nechybí ani královna Alžběta I. Ústřední dvojicí milenců jsou jeden z nejslavnějších dramatiků všech dob William Shakespeare a jeho múza Viola, dívka, která miluje divadlo a udělá všechno pro to, aby mohla být jeho součástí. V našem divadle režisér Petr Novotný svěřil hlavní role JOSEFU LÁSKOVI a JANE ONDRUŠKOVÉ. Zeptala jsem se jich, jak se s tímto kusem budou loučit a co pro ně v jejich kariéře znamenal...

JOSEF: Byla to velká příležitost, možná první z mých hlavních rolí, takže mi bude chybět. Ale zároveň nastupují další věci, které budou hezké, takže to беру tak, že se musí udělat místo. Nemůžeme hrát

všechno napořád.

JANA: Viola patří k mým nejtěžším rolím. Pokud slezu z jeviště, tak jen proto, abych se převlékla do jiného pohlaví. (SMÍCH) Chybět mi bude. Ale derniéra je důstojně zakončení

krásné práce. Není potřeba nad tím plakat.

Ano, je to součást hereckého života v oblasti. Ale víte, že třeba v Praze byste ten titul hráli třeba deset let?

JOSEF: Vím. A to bych asi nechtěl. (SMÍCH) Mám pocit, že po nějakém čase se inscenace „ohraje“, myslím především lidem, co v ní hrají. Ze se neokouká divákům, ale hercům. A pak to vidím i na kostýmech, na scéně... i na kolezích. Už se to všechno tak trochu „rozlejlá“, každý si během těch let něco přidal a už to není slovo, ale věta... A tak mě to pak ke konci nebaví tolik jako na začátku.

A taky to hrajete s nějakými rozestupy. Po premiéře se nový kus nasadí i dvakrát do týdne, později třeba jednou za měsíc a poté i méně často.

JANA: Je pravda, že aby byla inscenace v jakési kondici, musí se hrát pravidelně. V opačném případě si představení úplně neužiješ.

JOSEF: Když to máme hrát po dlouhé pauze, pak to není příjemné. Teď jsme měli derniéru hry Až ustane déšť, kterou jsme kvůli zranění Verči

(VERONIKA MALÁ SI ZLOMILA KOTNÍK – POZN. RED.) nehráli asi dva a půl měsíce.

A to už bylo skoro na zkoušku. Ale hraje v tom tolik lidí, že v provozu, který je momentálně v divadle, nemáme čas se všichni sejít a udělat zkoušku navíc.

Vraťme se k Shakespearovi. Co jste se tam nového naučili? Třeba druh verše blankvers? Co vám ta inscenace dala?

JOSEF: S blankversem jsem se setkal už na škole, dělali jsme ho na maturitu.

Ale nebyl jsi v něm „kovanej“, nebo ano?

JOSEF: Já to vůbec neumím.

Když jsme dělali Othella, kolegové i režisér se mě to pokoušeli naučit, ale marně. Já blankvers chápu, ale nejde mi to. Je to zvláštní.

JANA: Z blankversu jsem měla hrůzu. Při zkoušení Zamilovaného Shakespeara jsem se verš otrocky naučila. A snad jsem ho pochopila až při pozdějším nastudování sonetů s Michalem Przebindow. Je to těžká disciplína. Chtěla bych si ji osvojit automaticky, abych nad tím nepřemýšlela. Jako v autě. Neřešíš pak, jak pusit spojku a sešlápnout plyn. Prostě jedeš. A to bych chtěla umět s verši.

JOSEF: Naštěstí ale v Zamilovaném Shakespearovi u mě postavy toho nebylo tolik, takže jsem byl v pohodě. A co mi to dalo? Možná jistý druh sebedůvěry. Že když má herec velkou roli, musí si věřit. Hrozně jsem se lekl, když vyšlo obsazení a uviděl jsem se hned na začátku, to jsem se fakt vyděsil. Ale během zkoušení jsem nabyl určitě sebedůvěry, že to asi dokážu.

Takže teď, když se vidím nahoře v obsazení, už nepanikařím.

JANA: Zamilovaný Shakespeare mi vlastně pomohl k přestupu do Plzně. Šéfka plzeňské činohry se na mě přijela podívat v této roli. Takže je pro mě Viola opravdu zásadní.

Jani, až dohraješ Zamilovaného Shakespeara a Mikve, skončí tvá spolupráce s naším divadlem a ty zůstaneš věrná už jenom Plzni. V jakých inscenacích tě tam můžeme vidět?

JANA: Srdečně zvu na Postřiziny, ve kterých hrají Maryšku, nebo na Králičí noru. To je takové komorní drama, které chytne podle mě každého. A abych nezapomněla, hraju i v Čarodějkách ze Salemu.

MIKVE je hra současné izraelské dramatičky Hadar Galron, která poměrně otevřeně popisuje život v ortodoxní židovské společnosti. Nebojí se palčivých, až bolestivých témat, kritiky postavení žen ve společnosti, ale zároveň nepostrádá velkou dávku humoru, nadhledu a lidskosti. Tato hra se hraje po celém světě a je úspěšná ne pro výjimečnost prostředí, ale naopak protože téma násilí na ženách je aktuální kdekoli a kdykoli. V naší inscenaci hrají hlavní role PETRA JANEČKOVÁ, která byla za roli Širy v širší nominaci na Cenu Thálie 2018/19, a JINDRA JANOUŠKOVÁ. Dámy, jaké máte pocity z blížící se derniéry?

PETRA: Mikve mi bude určitě chybět. Bylo to silné téma a inscenace sklízela velký ohlas u diváků. I když je to čistě dámská komedie, zasáhla i pánskou část publika. A vůbec, v žebříčku oblíbenosti si u diváků stála hodně dobře, což se u hry, která není ani komedií, ani muzikálem, vždy velmi cení. To byla pro nás jistá satisfakce.

JINDRA: Mezi reprízami byl tak dlouhý odstup, že člověk se s tím vlastně už rozloučil. Mě osobně skoro až překvapuje, že to stále ještě hrajeme. (SMÍCH) Kdyby ses mě zeptala před dvěma lety, řekla bych, že je mi moc líto, že Mikve končí, ale teď se skoro děším, co se na představení objeví. Abychom to divákům dali v tak dobré kondici, jak se to nazkoušelo.

Textově je to hodně náročné, že?

JINDRA: Textově taky. Ale jak si to teď procházím, protože nejsem flink, a opakuji si to, najednou

Slibuji, že něco z toho si nenechám ujít. A ještě tě poprosím o vzpomínku na Mikve, která opustí náš repertoár 23. února.

JANA: Zkoušení Mikve patří k mým nejsilnějším zážitkům. Pamatuju si, jak mě ten text při prvním čtení úplně připoutal. Trochu detektivka, trochu napětí, zároveň úžasný smysl pro humor. Nejde opomenout dost křehkou intimitu, kterou Katka Dušková (REŽISÉRKA INSCENACE – POZN. RED.) nezneužila. Při zkoušení jsem si zažila vlny, kdy to nešlo, protože moje postava se těm ostatním vymyká. A pak jsem si vážila dobrých reakcí na hru. Miky, šau! Jsi dobrá holka do nepohody! (MIKY JE POSTAVA, KTEROU JANA HRAJE – POZN. RED.)

objevuji, jak by to mělo být a třeba nebylo. Režisérka Katka Dušková viděla moji postavu zejména na začátku víc přísnou, tvrdou a myslím, že já jsem byla spíš měkká. Tak se to pokusím „opravit“.

Herec zkouší do poslední reprízy. Mikve se odehrává v přísně ortodoxní židovské komunitě a dotýká se i zkušeností s násilím. To jsou jistě zajímavá témata...

PETRA: Inscenace přináší mnohé nové věci – ať už je to náboženství v dané komunitě, či různé rituály, které s tím souvisí. Anebo to, jak se chovají ženy k mužům i k sobě navzájem. To všechno jsme si nastudovaly, to považují za základ při zkoušení jakékoliv inscenace. Asi to nebylo tak těžké rozkládat, spíš bylo komplikovanější vžít se do těch postav. Moje Šira je rebelka. Víru schvaluje, nese ji v sobě, ale snaží se ji vykládat volněji, v kontextu moderního světa. A potkává se se Šošanou, která je →

mnohem víc konzervativní. Dalo by se říct, že moje Šira je taková volnomyšlenkářka. Nechce dopustit násilí, které se koná na ženách.

JINDRA: Je to silné téma. Ale problém útlaku žen je a bude. Chlapi nás drtí. To téma je věčné. Asi bude ještě dlouho trvat, než se vyrovnáme mužům, jak platově, tak sociálně, postavením ve společnosti. O ženách se uvažuje jenom jako o matkách, ale žena chce mít i lepší uplatnění ve společnosti.

Téma týraných žen se objevuje ve všech kulturách, není typické pro židovskou komunitu, o které je naše inscenace. Nedávat se stranou – to je heslo posledních let. Zažily jste násilí podobné tomu, o jakém hrajete, i ve svém okolí?

JINDRA: Poslední dobou ne. V mládí jsem to v okolí zažila, teď už ne. Asi si člověk vybírá společnost, se kterou se stýká. Ale možná se to děje v komunitě sociálně slabších...

PETRA: Kamarádka mi vyprávěla, že před lety zažila šikanu, a pro mě je to něco bytostně odporného. Násilí na bezbranných mě děsí, ať jsou

to děti, ženy, nebo třeba zvířata. Děti se v tom nevyznají, když je rodiče týrají, berou to tak, že samy dělají něco špatně. Ženy to vydrží, protože mají svého muže rády, nebo to také vnímají jako svou vinu.

Je důležité otevírat taková témata?

PETRA: V každé době je to důležité! Může se stát, že si někdo uvědomí, že je svědkem něčeho podobného, a začne o tom mluvit. Před tím se nesmí zavírat oči. Je to základ svobody člověka, na to se nesmí sáhnout. Každý rozumný člověk to tak chápe. To mluvíme o týrání fyzickém. Když má žena modřiny, je to vidět, ale je taky forma psychického násilí, a to je někdy horší, protože je skrytější. Často si člověk ani neuvědomuje, že sám je obětí.

JINDRA: Žena je slabší a neubrání se, takže se to děje pořád. A musí se proti tomu bojovat!

Pepa Láska říkal, že derniera je nutná k tomu, aby si herec udělal místo pro další role. Čemu budete dělat místo vy? Obě zkoušíte v připravované komedii Ona není

vadná! Jaké role?

PETRA: Ptal se mě tatínek mého kamaráda: „Petro, a co teď zkoušíte?“ „Dobře, že se ptáte – prostitutku!“ (SMÍCH) Ale je to zpestření po všech těch důstojných dámách, jako je třeba Alžběta II. v Audienci. **JINDRA:** A já zkouším robotku. Je to velmi srandovní, ale pěkné. A je to pro mě výzva, protože budu muset přepínat – robot bude v pracovním režimu, pak zase v aktivním, a budou ze mě stříkat slzy. Nedávno jsem na Facebooku v sekci Pardubice v běhu času viděla fotku, kde jsme s Petrem (MANŽELEM A HERECKÝM KOLEGOU PETREM DOHNALEM – POZN. RED.) před mnoha lety ve studiu, Elišce (DCERŮ A NYNÍ I HERECKÉ KOLEGYNÍ ELIŠCE LÁSKOVÉ – POZN. RED.) bylo tehdy osm měsíců. A pod to v komentářích nějaký pán napsal, že si pamatuje, jak jsem jako mladá uměla hezky brečet. Jako robotka hodně pláču, tak doufám, že mu ukážu, že mi to jde i ve stáří! (SMÍCH)

Ať se vám všem daří zvládnout derniéry, rozloučit se s rolemi a nazkoušet nové, na které se všichni těšíme!

JaU

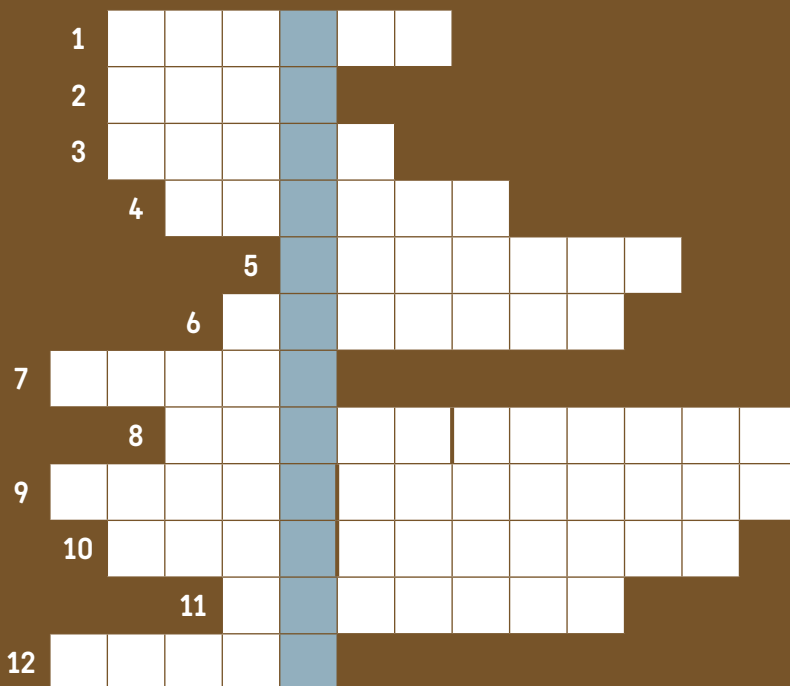

J. JANOUŠKOVÁ A P. JANEČKOVÁ V MIKVE, FOTO J. SEJKORA

KŘÍŽOVKA s Petrem Borovcem

PETR BOROVEC je výraznou oporou našeho souboru už 11 let a za tu dobu měl dostatek příležitostí nastudovat vynikající role, ať už komediálního, nebo dramatického charakteru. Věděla jsem tedy, že pokud se pustím do křížovky s ním a začnu hledat vhodné fotografie, rozhodně bude kde brát. Ačkoli v civilu Petr působí celkem skromně, až „ušlápnutě“ jako takový milý a dobrosrdečný kluk z Moravy, při zkouškách využívá hlavně svůj talent pro komiku, občas trochu zlobí a hlavně vtipkuje, zkrátka je to rozený bavič. Proto jsem tušila, že nebude problém ani to druhé – dostat z něj nějakou vtipnou divadelní historku. Abyste si ji mohli v plném znění vychutnat i vy, je třeba opět vyluštit křížovku pomocí fotek na následující dvoustraně. Pokud správně doplníte jména postav, které si Petr zahrál, dozvíte se, jak se přihodilo, že se jednoho večera stal hrdinou Národa.

AnH

Během studia na DAMU jsme s klukama z ročníku účinkovali v Národním divadle. Bylo to v inscenaci *Cyrano z Bergeracu*, a i když šlo jen o malé role mladých kadetů, stal jsem se při jednom představení slovy pana Švehlíka, který v tom hrál, nesmrtelným. V druhé půli hry je scéna, kdy přijede Roxana na bitevní pole za Kristiánem. Postupně nás všechny obcházela, něco nám každému řekla a my jí odpovídali. Já byl na řadě jako poslední. Když se na mě Jana Janěková ml. podívala a řekla mi narážku, vykročil jsem směrem k ní, vytasil kord, opravdu VELMI hlasitě si uprdnul a hned poté řekl svou repliku: „Vše (viz tajenka).“ Saša Rašilov mě označil za hrdinu dne.

Svá řešení můžete do konce měsíce února zaslat na e-mail hlavackova@vcd.cz, začátkem března z nich vylosujeme tři šťastlivce, které opět jako každý měsíc odměníme drobnými divadelními dárky. Výhercům křížovky s Alexandrem Postlerem, třem dámám Aleně Sixtové, Aleně Tihounové a Bohumile Ševčíkové srdečně gratulujeme! →

Jdu za lidmi, se kterými chci hrát, říká PETR ŠTĚPÁNEK, host v NOCI NA KARLŠTEJNĚ

P. ŠTĚPÁNEK S M. SKOROVOU V NOCI NA KARLŠTEJNĚ, FOTO J. SEJKORA

V muzikálu **NOC NA KARLŠTEJNĚ** v režii Petra Novotného hostuje v roli Karla IV. charismatický **PETR ŠTĚPÁNEK**. Když jsme na konci minulé sezóny na Kunětické hoře inscenaci zkoušeli, měla jsem z pana Štěpánka velký respekt. Ale vlastně ani nevím proč. Možná to bylo tím, že jsem ho v osmdesátých letech vidala na prknech Národního divadla, kde působil v letech 1970–1993, že ráda poslouchám jeho hlas v rozhlasu nebo že ho často vidám v televizi, kde během svého profesního života našel široké uplatnění. Záhy jsem ale zjistila, že je to člověk velmi přátelský, vstřícný a příjemný. Nejen kolegové, ale i lidé v zákulisí, kteří zajišťují chod představení, si ho váží a moc rádi s ním pracují. Když jsem ho šla požádat o rozhovor, seděl v šatně před představením a učil se nějaký text...

Neruším? Co děláte?
Učím se další práci.

Hledala jsem o vás nějaké informace a nenašla jsem nic o mimopražském angažmá či hostování. Toto je vaše první spolupráce s regionálním

divadlem?
Ne, vůbec ne! Hostoval jsem i v Příbrami, ale především taky tady v Pardubicích. Před několika lety mě oslovil režisér František Laurin, hrál jsem tu v inscenaci *Všechno je v zahradě*. (PREMIÉRA 11. ÚNORA 1995 – POZN. RED.)

Když jste se sem opět vrátil, je tu pro vás atmosféra, která je vám milá, příjemná?
Samozřejmě, jinak bych tu nebyl. Jednak je to kraj, odkud pochází Štěpánčí. Hrál tu naše Jana, která tu měla krásnou část kariéry. (JANA ŠTĚPÁNKOVÁ BYLA VE VČD V ANGAŽMÁ V LETECH 1954–59 – POZN. RED.) Navíc toto divadlo je milé svou velikostí, má skvělé publikum, zvyklé sem chodit. To všechno nahrává zase tomu, že je tu zajímavý soubor. Je to prostě všechno dohromady – já jdu tam, kam chci jít. Za lidmi, se kterými chci hrát. A je mi tu dobře.

Noc na Karlštejně měla premiéru na Kunětické hoře, ale teď se hraje v Městském divadle. Kde se vám hraje lépe? A cítíte ten rozdíl?

Ne. Tyto věci absolutně nerozlišuju. V případě Kunětické hory obdivuju, že lidé vyšlápnou tu homolí nahoru i třeba o berlíčkách. Já to vnímám tak, že každé představení je, nebo by mělo být, pro herce svátkem. Nezáleží na tom, kde to hraje.

Vy hrajete nebo jste donedávna účinkoval v karlínském divadle a zároveň v Ungeltu. A to je rozdíl plus mínus šest set diváků – Ungelt je mimořádně komorní prostředí oproti obrovské muzikálové scéně...

Já mám strašně rád velké divadlo, protože v něm si můžete dovolit větší hraní, větší gesto, větší dozvuk. Naopak to malé divadélko je hraní jako na kameru. Tam mrknete a všichni si toho všimnou. Jsou prostředky, které vám umožní hrát divadlo na velkém jevišti, které ale nemůžete použít na malém. To bych vypadal jako blázen.

Tady vám možná nahrává zkušenost z četného natáčení.

Pro mě je ale vždy základem divadlo. To, co se tam naučíte, můžete pak použít před kamerou, ale minimálními prostředky.

Často pracujete i v rozhlase. Máte to rád?

Rozhlas je jednou z nejkrásnějších disciplín. Tam vám nikdo nepomůže, jenom váš hlas. Už na fakultě jsem začal dělat v rozhlase. Je to obrovská škola.

Dabing je také zvláštní disciplína, které se kdysi věnovala velká péče. Bavila vás práce v dabingu, když se to dělalo ještě poctivě, po smýčkách, pomalu?

Záleží na tom, co to je, o jaký jde kus, s kým to děláte. Když jsem měl tu čest dabovat Laurence Oliviera v Shakespearovi, na to si člověk musel udělat čas. To nejde přijít do studia a vypálit to. Jednak se tomu obrazu chcete přiblížit a za druhé je to tak krásné – vidíte kuchyň, kde to on či oni vaří. Takže jak co. Dnešní doba je bohužel moc rychlá.

Ano, a týká se to i natáčení. Když jsem v osmdesátých letech pracovala u filmu, točila se denní metráž, která je jen zlomkem toho, co se produkuje dnes.

Soukromé televize si nemůžou dovolit tento luxus, ale v České televizi se poctivě a pomalu točí i dnes.

Kterí režiséři pro vás v životě znamenali nejvíc, kdo vás ovlivnil?

Na prvním místě bych jmenoval Miroslava Macháčka. To byla doopravdy nejlepší škola, kterou jsem mohl dostat. Ale já jsem měl v Národním divadle, kam jsem přišel po škole, štěstí na všechny režiséry. Každý byl úplně jiný, každý vyžadoval něco jiného, nebo lépe řečeno někam vás vedl. Myslím si, že smůla mladých kolegů je, že kolem sebe nemají takové kapacity. Když jsme začínali my, byli jsme v týmu, jedna barva, stejně naladění. Dnes, když se divadlo často dělá stagionovou formou, když se na role najímají lidé z různých divadel i ti, co jsou na volné noze, se herci naladí na jednu vlnu až těsně před generálkami.

A pak se zase rozejdou. Když jsem začínal, šel jsem z role do role, měl jsem někdy až 28 představení, a to byla ta největší škola!

To je hodně hraní!

Je. Ale když je herci dvaadvacet, tak by takhle měl hrát. Ale to bylo všechno dohromady. Skoro denně jsem točil. Když byla skulinka, nahrával jsem v rozhlase nebo dělal v dabingu. Dopoledne zkoušel v divadle, večer hrál. To pak stačí stát a koukat se.

Jste hodně vytížený, je vás vidět v médiích, poznávají vás lidé na ulici. Jak vnímáte svoji popularitu?

Popularitu získáváte dlouhá léta. A můžete ji i velmi rychle ztratit. Myslím, že každý kvalitní kumštýř by měl zůstat nohama na zemi. Nemůžete mít nos nahoru, protože si ten ratafák nabijete o první kandelábr. Každá práce začíná od nuly. A teprve pak... možná...

Jak odpočíváte?

Různě. Vůbec se neštítím fyzické práce. Doopravdy. Nejsem z rodu lidí, co chodí do fitka. Je to módní, jenže já to nemusím. →

P. ŠTĚPÁNEK SE Z. RUMPÍKEM, FOTO J. SEJKORA

Ale když si vezmu lopatu do ruky, tak mi to vůbec nevadí. Relaxuji s přáteli, s rodinou, když mám tu možnost. I za volantem. Dokážu si odpočinout.

Co chystáte, kde vás diváci mohou vidět? Na co se těšíte?

Po lockdownu jsou divadla trochu opatrná. Jednak se teď hraje především repertoár, který byl mezitím nazkoušen tzv. „do šuplíku“, a pak... pořád nevím, co bude za dva dny. Ale ano, něco nového chystám, mělo by to začít někdy v únoru. Ale dokud nezačnu zkoušet nebo točit, tak

o tom nemluví, protože se to může během jednoho dne všechno změnit.

Poděkovala jsem panu Štěpánkovi za rozhovor, popřála hezký večer a chtěla odejít. Ale ani nevím jak, řeč se ještě zvrtila na pořad StarDance, který jsem s kamarády s nadšením sledovala. A naštěstí jsem ještě nestihla vypnout záznamník v mobilu...

Před tři čtvrtě rokem mě oslovili...

A co jste řekl?

Asi deset minut jsem se smál.

Proč?

Je to největší dřina, co znám. Každý vidí jen výsledek, ale té práce! Hrál jsem s lidmi, co přicházeli ze StarDance oblepení těmi páskami, viděl jsem, jak je všechno bolelo... Skamarádil jsem se se Zdeňkem Chlopčíkem, jedním z porotců, je to moc milý člověk. Když jsem mu řekl, že mě oslovili a že jsem odmítl, řekl mi: Správně jste udělal. Ne, já mám svůj život rád. (SMÍCH)

A to byla milá tečka za naším rozhovorem. Přeji panu Štěpánkovi, ať má ten život dál krásný a naplněný.
JaU

Plášť divadla vyžaduje pravidelnou údržbu

Nejen interiér historické budovy divadla, ale i její plášť potřebuje pravidelnou očistu. Aby jeho krása po rozsáhlé rekonstrukci z roku 2003 vydržela co nejdéle, divadlo opět povolalo pana **Roberta Schejbala** ze sousedního Hradce Králové, který se po roce znovu pustil do zbavení nánosů nečistot a prachu z divadelní fasády.

„Při práci používám speciální teleskopickou tyč s kartáčem na mokré i suché čištění. Na nejvyšší místa divadla jsem potřeboval nastavit délku na 16 metrů. Pracuji přibližně šest hodin denně, po náročné denní šichtě pak potřebuji aspoň den odpočinku, protože záda a ruce skutečně dostávají zabrat,“ říká Robert Schejbal.

Kompletní očista celého divadla trvá pět dní, a nutno podotknout, že „stará dobrá“ ruční práce je ekologičtější a navíc i ekonomičtější než čištění budovy z pojiždné plošiny.

RaS

← R. SCHEJBAL PŘI PRAVIDELNÉM KAŽDOROČNÍM ČIŠTĚNÍ FASÁDY, FOTO R. SMETANA

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

Jedna z nejznámějších a nejuváděnějších divadelních komedií **CHARLEYOVA TETA** se v pravidelných intervalech objevuje i na našem jevišti. 27. února uběhne přesně 40 let od premiéry jejího předposledního pardubického provedení, které v roce 1982 režíroval **Jan Fischer**. Frašku plnou nevázaného veselí, záměn a nečekaných zvratů tehdy živě doprovázel Orchestr VČD pod vedením **Miloslava Drahoše**.

Únor je pro oblíbenou anglickou komedii z pera **Jevana Brandon-Thomase** patrně osudový, neboť světovou premiéru měla 29. února 1892 v londýnském Divadle Bury St. Edmunds a poslední pardubická verze byla odpremiérována 16. února 2013.

RaS

L. MECERODOVÁ, P. HÜBNER, P. ŠROM, V. BOROVCOVÁ A J. ŠINDELÁŘ
V CHARLEYOVĚ TETĚ

L. VLÁŠKOVÁ, P. ŠROM A L. MECERODOVÁ V ROLÍCH AMY, LORDA
BABBERLEYHO A KITTY

I. POLEDNÍKOVÁ A A. GSÖLLHOFER COBY DONA LUCIA A SIR FRANCIS

Z. RUMPÍK, J. BONAVENTURA A P. HÜBNER JAKO CHARLEY, BRASSET
A JACK
FOTO ARCHIV VČD

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

V sobotu 18. prosince obohatil repertoár **Mladého divadelního studia LAIK**, které působí při Východočeském divadle už od roku 2013, zbrusu nový muzikál **SHOWTIME**, který přímo na tělo našich začínajících herců napsala dramaturgyně souboru **Kristýna Plešková**. Inscenaci o statečných dětech z dětského domova, jejíž premiéru covid odsunul přesně o rok, se starší částí svých svěřenců nastudoval vedoucí studia **Zdeněk Rumpík**. Premiéra se setkala s velmi kladným přijetím publika, které naše herecké talenty odměnilo dlouhotrvajícím potleskem. Slavnostní premiérovou atmosféru navíc umocnilo **ocenění Nadace Lenky a Romana Šmidberských** pro **Adélu Hrubešovou, Dagmar Nárožnou a Davida Piskače** – členy LAIKu, kteří otextovali chytlavé melodie písní **Radka Škeřika**.

Všem členům studia patří velké díky a poklona!

RaS

M. JELÍNEK, D. KABELÁČOVÁ A V. KUDLÁČKOVÁ V MUZIKÁLU **SHOWTIME**

FOTO P. ŠEDIVÝ

VEDOUČÍ STUDIA Z. RUMPÍK S AUTORKOU MUZIKÁLU A DRAMATURGY-NÍ SOUBORU K. PLEŠKOVOU NA PREMIÉROVÉ DĚKOVAČCE.

A. HRUBEŠOVÁ PŘI PŘEBÍRÁNÍ DARU NADACE L&R ŠMIDBERSKÝCH Z RUKOU Z. RUMPÍKA A ŘEDITELE DIVADLA P. DOHNALA.

PO PREMIÉRE NÁSLEDovala OSLOVA V DIVADELNÍM KLUBU, KDE SVÉ SVÉRENCE Z. RUMPÍK JEN CHVÁLIL.

RADOST A ÚLEVA PO ÚSPĚŠNÉ PREMIÉRE VE TVÁŘÍCH ČLENEK MLADÉHO DIVADELNÍHO STUDIA LAIK.

SPOKOJENÉ ÚSMĚVY NAŠICH ZAČÍNÁJÍCÍCH HERCŮ BĚHEM PODVEČE-RA NEBRÁLY KONCE...

A DOŠLO I NA PŘÍPITEK S P. JANEČKOVOU, KTERÁ V NOVÉM MUZIKÁLU TAKÉ HOSTUJE.
FOTO J. SEJKORA

JIŘÍ VAVŘINA

VERNISÁŽ
VE FOYER

Chystanou výstavu pardubického rodáka Jiřího Vavřiny jsme vloni bohužel nemohli zrealizovat, letos už ji však snad koronavirus nenaruší. Vernisáž je naplánována na sobotu 26. února před premiérou komedie *Ona není vadná!* Zda bude zahájení výstavy veřejné, se ale rozhodne až podle aktuální epidemiologické situace. Obrazy Jiřího Vavřiny budou zdobit foyer do dubnové premiéry komedie *Mimo záznam*.

Malíř a grafik **JIŘÍ VAVŘINA** se narodil 4. listopadu 1944 v Pardubicích. V letech 1961–1965 studoval na prestižní brněnské Škole uměleckých řemesel (dnes Škola umění, designu a restaurování). Od roku 1975 žije a tvoří v Hradci Králové a své víkendy trávívá v Nové Pace, odkud pochází jeho žena.

Jeho tvorba je naprosto nezaměnitelná, je pro něj typická famózní figurální kompozice, výrazný barevný akcent a cit pro detail vytvářející dojem renesanční malby. V jeho obrazech je patrná bohatá fantazie a vytríbená technika olejomalby. Často zachycuje lidské bytosti situované do kouzelného, podivuhodného světa tajemna a snění.

„Pojem řemeslo vyslovovaný dnes v souvislosti s uměním má často pejorativní význam. Omyl o to větší, oč častější. Jiří Vavřina prokazuje, že je profesně vybaven na vysoké úrovni, a to jak školením, tak mnohaletou zkušeností. Obdivuje a ovládá „klasické“ techniky, jimiž pracovali

staří mistři baroka a renesance. Techniky dnes tak málo užívané pro svou pracnost a náročnost, tak málo korespondují s povrchní úspěchaností našeho života, jíž často k vlastní škodě podléháme. Hektický spěch každodennosti nechává Jiřího Vavřinu v bohorovném klidu a při práci na obraze se drží tvrdohlavě vlastního přesvědčení, zůstává stále bytostně svůj, originální a zřetelně rozpoznatelný,“ říká režisér Rudolf Adler.

Obrazy Jiřího Vavřiny obdivovali milovníci výtvarného umění na stovce výstav v Čechách a na Moravě – mezi jinými v Praze, Brně, Olomouci, Hradci Králové, Liberci, Pardubicích, Havlíčkově Brodě, ve Svitavách atd. atd.

Mimo to se zúčastnil také řady skupinových výstav v České republice i v zahraničí.

RaS

„Maluji proto, aby moje obrazy udělaly lidem radost a dokázaly je potěšit.“

↑ J. VAVŘINA PŘI INSTALACI JEDNÉ ZE SVÝCH VÝSTAV, FOTO D. TANEČEK, ČTK
↓ KOUZELNÍCI, MALBA

Navštivte druhé nejlepší obchodní centrum v centru!

Obchodní centrum GRAND a již tradiční GRAND Festival smíchu mají opravdu hodně společného. Věděli jste, že slovo GRAND v názvu festivalu je odvozeno od jména obchodního centra?

Hrdé partnerství PSN a VČD trvá již od vzniku festivalové tradice a nás velmi těší, že se díky opětovnému vlastnictví GRANDU naše cesty znovu spojily.

Východočeskému divadlu a jeho divákům přejeme krásný, smíchem a emocemi nabitý festivalový zážitek, a pevně věříme, že v příštím roce GRAND opět rozezní muzikálové zpívání v režii VČD.

Zároveň od nás přijměte pozvání na festival nákupů do druhého nejlepšího obchodního centra v centru :-).

Váš GRAND

GRAND

#grandzije

#vsrdcipardubic

#jsmetuprovas

Veškeré informace sledujte na: [f @ocgrandpardubice](#) [@ #ocgrandpardubice](#) www.grand-pardubice.cz

BILLA

CineStar
GRAND PARDUBICE

dm

UNITED COLORS
OF BENETTON.

terranoVA

innogy

Potrefená Husa
Pardubice

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

THE ORIGINAL
WALK-IN
BARBER

Maybe

LÉKÁRNA
GRAND

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 WWW.VCD.CZ
f FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚLÍ–ÚTERÝ 10:00–18:00
STŘEDA–ČTVRTEK 10:00–17:00
PÁTEK ZAVŘENO
☎ 466 616 432 ☎ 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LENKA HRONOVÁ ☎ 725 986 767
✉ HRONOVA@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 16:00–17:00
☎ 466 616 423 ☎ 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB ☎ 602 528 752
PONĚLÍ–ČTVRTEK 11:00–23:00
PÁTEK 11:00–00:00
SOBOTA 16:00–00:00
NEDĚLE 16:00–22:00

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

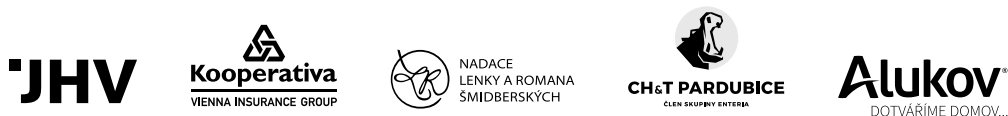
GENERÁLNÍ PARTNER VČD

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ ÚNOR 2022 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: P. JANEČKOVÁ, AUDIENCE U KRÁLOVNY, FOTO J. VOSTÁREK